

Veelgeliefden,

Jezus zendt zijn leerlingen twee aan twee uit om het Evangelie te verkondigen. *Als lammeren onder wolven. Neem geen beurs mee, geen reiszak, geen schoeisel.* Geen enkele voorzorgsmaatregel mag er getroffen worden, want *de arbeider is zijn loon waard.*

Op het eerste gezicht lijkt Jezus wel erg zorgeloos met zijn leerlingen om te springen. Hij verbiedt dat ze voor zichzelf zorgen en stuurt ze met lege handen op pad. Toch zit er in deze handelwijze een diepe les. Wie niet meer voor zichzelf kan zorgen, gaat op Gods voorzienigheid vertrouwen. Elders heeft Jezus ons voorgehouden: *Weest niet bezorgd. Let eens op de vogels in de lucht en de lelies in het veld. Ze maaien niet en zaaien niet en verzamelen niet in schuren, maar hun hemelse Vader zorgt voor hen. Zijt gij niet veel meer waard dan zij? [...] Maakt u dus geen zorgen over de vraag: wat zullen wij eten, of wat zullen wij drinken, of wat zullen wij aantrekken? Want dat alles jagen de heidenen na. Uw hemelse Vader weet wel dat gij al deze dingen nodig hebt. Maar zoekt eerst het Koninkrijk en zijn gerechtigheid: dan zal dat alles u erbij gegeven worden.* (Mt. 6, 25-33)

Jezus' woorden *weest niet bezorgd* zijn geen aansporing tot klaploperij. Nee, zij zijn een uitnodiging om onze aandacht op belangrijker dingen te richten. We moeten wel zorgen voor eten, drinken en kleding. Maar er niet bezorgd om zijn. Anders leiden deze zaken onze aandacht af van de werkelijk noodzakelijke dingen: ons geestelijk leven.

Eten, drinken en allerlei andere materiële zaken lokken ons, maar *dat alles jagen de heidenen na.* Zij raken er teveel aan gehecht en gaan er op den duur in op.

Wij zijn toch geen heidenen? Of misschien toch wel een beetje? Door ons teveel te richten op het materiële, raken we gesloten voor het geestelijke. Door ons te hechten aan het aardse, sluiten we de poort naar het hemelse. En dat kan zelfs in een klooster gebeuren. Daarom schrijft sint Paulus heel radicaal: *Ik wil roemen op het kruis van onze Heer Jezus Christus, waardoor de wereld voor mij gekruisigd is en ik voor de wereld.*

En Jezus zegt even radicaal: *Neem geen beurs mee, geen reiszak, geen schoeisel.* Na onze dood kunnen we dit ook niet meenemen. Hoe kunnen we er dan voor onze dood op vertrouwen? Wie geestelijk op pad gaat naar God heeft al deze zaken niet nodig. Ze hinderen ons zelfs, maken de weg veel moeilijker.

In de vierde en vijfde eeuw trokken veel christenen zich terug in de woestijn om daar als monnik te leven. Eén van hen had zich aangesloten bij een geestelijk vader, maar stiekem een som geld achter gehouden. Je kunt immers nooit weten waar dat goed voor is. Hij kreeg toen de opdracht om naar de stad te gaan en wat vlees te kopen. Dit moest hij achter op zijn rug binden. Hij deed zoals het hem gevraagd werd. Na een paar uren kwam

hij terug, zijn rug vol beten en krabben. Onderweg hadden de wilde honden het vlees op zijn rug gezien en het al bijtend en springend van zijn rug gegeten. Toen zei zijn vader: Zoals de wilde honden op het vlees afkomen, zo komen de duivels af op iedereen die zich teveel hecht aan het aardse. En hoe zal hij ze van zich af weten te houden?

Ja, hoe kunnen wij ontkomen aan de verlokkingen en valstrikken van het kwaad? Jezus antwoordt ons: Weest niet bezorgd om het aardse. Zoekt eerst het Rijk Gods en zijn gerechtigheid.

Dan zal de profetie uit de eerste lezing werkelijkheid worden in ons leven: *Zoals een moeder haar kind troost, zo zal God u troosten. Gij zult gezoogd worden, gedragen op de arm, vertroeteld op schoot.*

Dat zien we aan de leerlingen die uitgezonden werden en vol blijdschap terugkeren, de blijdschap omdat ze vrij van de wereld Gods boodschap hebben verkondigd en zijn wondere werken hebben ervaren. En hun blijdschap ligt niet in die wonderen die ze deden. Hun blijdschap ligt in God. Daarom zegt Jezus tot hen en tot ons: *Verheugt u omdat uw namen zijn opgetekend in de hemel.*

Beseffen wij wat het betekent dat wij werkelijk kinderen van God zijn.